

κλήρη, θά πά, να την ξεφορτωθώ ή Άρχοντούλα.

Πλήν η εικόη της δεν εισηκούθη. Δίλιας ημέρας ύστερον, την παραινών της πρωταγωνιστίας, οι φίλοι του είδαν τον Γιαννάκη, όχι ανήσυχον αλλάως, άλλ' εξημέμενον, πρησκοματιασμένον, κλαμμένον...

Τόν είδαν καί πάρατα τόν έχασαν. Δίω έξ αὐτῶν, οἱ ἄνθρωποι, ἔτρεξαν κατάτω.

Συνδοκίμοις ἀπό τόν ἀδραγάτην καί ἀπό δύο νομάτους τῆς χωροφυλακῆς, ἔτρεξαν, ἔτρεξαν... Μόλις πρὸ μᾶς ὄρας εἶχε μάθει τῆς ἐξαφάνισίν της. Καί κατὰ τοῦ νὰ τρέξῃ; Δύο γυναῖκες, εὐρησκόμεναι εἰς τ' ἀμπελία τους, ὅπου εἶχαν ἀρχίσαι τότε νὰ ρίπουν εἰς τίς λάσπες τὰ σῖκα, εἶπαν τότε τὴν εἶδαν, καταμεσημέρο, κ' ἐσκαίχτηκαν, νὰ τρέξῃ τὸν ἀνήσυχον, σάν ἀνερόαιδα...

Ὁ Γιαννάκης ἐσκέφθη: "Ἴσως νὰ ἐπῆγε κατὰ τὸν Μάγα Γιαλό... Ἐκεῖ θὰ θημάται τὸν δρόμο..."

Ἡ Ἀρχιεπίτα ἐβγαίει τὸ πάλαι εἰς τὴν ἔρημον. Πολλὸ πλέον δυστυχῆς ἀπὸ ἐξουθενή, ἢ πτωχὴ ξένη παιδίονη, ἢ Βανθούλα, δὲν εἶχε καρπὸν οὔτε εἰς τοὺς κόλπους, οὔτε εἰς τὰ σπλάγχθια της. Καί δὲν ἐπαρρησιάζθη ὁ Ἄγγελος Κυρίου νὰ τῆς δώσῃ ἀσπὸν ὕδατος, διὰ νὰ δροσίσθῃ... Ἀπὴ μὴν ἔπρεπε νὰ εὐχῆ ὄρθρον εἰς τὴν ἄλιμν τοῦ πελάγους, εἰς τὰ περὰ κίματα, ὅπου ὁ Γιάννης ὁ Πατισσοστάθης, βροσκὸς ἀπὸ τὸ βρονθὸν, εἶδεν ἐπὶ τινος στιγμᾶς τὴν λευκὴν εὐσθητὰ νὰ κινηθῆναι εἰς τὴν ἄβυσσον, εἶτα νὰ βυθισθῆ εἰς τὸ κῆμα καί πάλιν νὰ ἐπιπέσῃ εἰς τὸν ἄβυσσον.

Τὴν πρῶταν τῆς πρωταγωνιστίας, μίᾳ βάρκα ἔφερος τὸ νεκρὸν σῶμα καί τὸ ἀπεβίβασεν εἰς τὴν προκυμαίαν... "Ὁ! τί σπαραγμὸς! Σένη, ξυμὴ στὰ ξένα, εἶχε τὸν πικρὸν θάνατον ἐκουσίως εἰς τὴν ἄλιμν τοῦ κίματος... Οἱ ἰατροὶ τοῦ τόπου εἶδον ἔξωσαν, καί τὸ διεξεδίωξαν. Οἱ ἰσρεῖς ὄχι. Δὲν ἦτο κανεὶς ἰσχυρὸς ἐνδιαφερόμενος, διὰ νὰ ἐκδίωξῃ τὴν ἀελαστικότητα τὸν νόμον καί τὸν κανόνον, διὰ νὰ βάλῃ εἰς κίνησιν τὰ νεύρα καί τὰ κόκαλα τῶν ἀνθρωποειδῶσαν, τὰ ὅποια μέλλει νὰ διασκορπίσῃ ὁ Θεός.

Μόνον πέντε ἢ ἕξ γερόντισσαι, πτωχὰ καί χήραι, δύο ἢ τρεῖς κόρα τοῦ λαοῦ, τρεῖς δωδεκάδες ἀγματοῖδων, κ' οἱ δύο νεαροὶ χωροφυλακῆς συνάδεισαν τὸν Γιαννάκην εἰς τὸ κομητήριον, ὅπασθεν τοῦ οὐκασμένου νεκροερεβάτου.

Ὁ φίλος τοῦ ἐξοχικοῦ κατηλιέου, εἶπε τὸ «Ἄγιος ὁ Θεός», τὸ «Μετὰ πνευμάτων», «Κύριε ἀνάπαυσον τὴν δοῦλήν σου, τρίς, κ' ἐτελείωσε.

ΑΛΕΞ. ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗΣ

**ΣΚΕΨΕΙΣ, ΓΝΩΜΕΣ, ΑΦΟΡΙΣΜΟΙ, ΛΕΙΨΜΑΤΑ
ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ, ΤΟΥΣ ΑΝΔΡΕΣ, ΤΟ ΓΑΜΟ, ΤΗ ΦΙΛΑΡΕΣΚΕΙΑ**

Ἡ γυναῖκες, συνήθως βλέπουν χωρὶς νὰ κιντίζου, ἐνὼ οἱ ἄνδρες κιντίζου χωρὶς νὰ βλέπουν. Λουὶ Ντενογέ.
Τὸ ῥάσο δὲν κάνει τὸν καλόγερο, τὸ φόρεμα ὅμως κάνει τὴν γυναῖκα. Ζοζέφ Μερϋέ.

Δὲν ἰπάσχει γυναῖκα ποῦ, πηγαίνοντας στὸ δειπνῶ, νὰ μὴ ἐπιπέσῃ λίγο πᾶς ἢ ἀποτελεθῇ ἐκεῖ τὸ κυριώτερο θέμα. Ἀλφὸνς Κάφρ.

Ἡ γυναῖκες δὲν περιποιούνται τίς ρουαλιέτες τους τόσο γιὰ ν' ἀρέσουν τοὺς ἄνδρες, ὅσο γιὰ νὰ... κάνουν νὰ σκάσουν ἢ ἄλλες γυναῖκες! Λέ Μπερϋέ.
Γιὰ μιὰ μητέρα, ὁ γάμος τῆς κόρης της εἶνε πάντα μιὰ θλίψις... Μιὰ θλίψις, τὴν ὅποιαν ἐν τοῖτοῖς περριμένει μ' ἀνημπορησία... Μάξ Ο' Ρέλ.

Ἡ ἀνεξαρτησία τῆς γυναικὸς σημαίνει σκαλιὰ τοῦ ἀνδρὸς, ὁ γάμος! Ἀλφὸνς Κάφρ.
Τῆς περισσώτερες φορές ἡ κυριώτερα αἰτία τοῦ διαζυγίου εἶνε... ὁ γάμος! Ἀλφὸνς Κάφρ.

Ἐπάρχουν πολλοὶ ἄνθρωποι ποῦ δὲν ξέρουν νὰ σκοτίζου τὴν ὄρα τους... μόνου τους. Αἰτοὶ θ' ἀποτελοῦν πάντα τὴν πληγὴ τὸν πολιτισμολογῶν ἀνθρώπων. Ἀλφὸνς Κάφρ.

Οἱ ἄνδρες ἀρέσουν τοὺς ἄλλους ἄνδρες γιὰ τὰ προτερημάτια τους καὶ οἱ γυναῖκες γιὰ τὰ ἐλαττώματά τους. Βίκτωρ Σερμουτιέ.

Ὅταν ταξιδεύει ὁ Ἄγγλος, ἀκολουθεῖ τὸ κέρφ του, ὁ Γερμανὸς τὸν ἀδηγὸ κ' ὁ Γάλλος... κάποια γυναῖκα!

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἡ ἑπίσκεψις τοῦ δημάρχου. Πῶς ἔναξ πολιτικὸς ἀναγκάστηκε νὰ κινή τὸν πεδᾶμενον... Ἡ ἔλεμπερσὸν ἐνὸς φιλαργύρου καὶ ἡ ἀταρχαία ἐνὸς φιλανθρώπου. Τὸ κυνηγητὸ. Ὡς τὴν κοῦζίνα! Ὁ μπάτσος, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ὁ Γάλλος πολιτικὸς Μπωτρώ, θέλοντας κάποτε νὰ ξεκοραστῇ λίγο ἀπὸ τίς φροντιδες τῆς πολιτικῆς, εἶχε λάει σ' ἕνα κτήμα τὸν γιὸ νὰ περάσῃ τὸ καλοκαίρι του.

Μὰ μέρα ὁ ὑπηρετῆς του τοῦ ἀνῆγγελε, ὅτι τὸν ζητοῦσε ὁ δήμαρχος κάποιος ἐπαρχιακῆς πόλεως.

— Μὰ δὲν σοῦ εἶπα, ὅτι δὲν δέχομαι κανένα; τοῦ εἶπε ὁ Μπωτρώ. Πῆξ του ὅτι δὲν εἶμαι δᾶ...

— Δυστυχῶς, ἐφραῖσαι ὁ ὑπηρετῆς, τοῦ εἶπα τὸ ἀντίθετο... — Τότε πῆξ τὸν πᾶς εἶμαι ἀφροστος...

Ὁ ὑπηρετῆς ἔπαυσε τότε νὰ ἐτελεσθῇ τῆς διαταγῆ τοῦ κυρίου του. — Σοβαρῶς; φώναξε τότε ὁ δήμαρχος. Καί ἀπὸ πότε εἶνε ἀφροστος;... Πηγαῖνω ἀμέσως νὰ τὴν βεβαιώσω, πᾶς δὲν τὸ ἤξερα καὶ ὅτι γι' αὐτὸ δὲν εἶχα ἔρθει ἄλλοτε...

— Δυστυχῶς, δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὸν ὀπτε, εἶπεν ὁ ὑπηρετῆς. Δὲν εἶνε σὲ θέα νὰ δεχτῆ καμμιά ἐπίσκεψι.

— Ἐνωμα σου, φίλε μου, εἶπε ὁ δήμαρχος. Ἀναλαμβάνω ἐγὼ τὴν εὐθύνη. Εἶμαι φίλος τοῦ σπατιοῦ... Δὲν θὰ τὸν ἐνοχλήσω...

Ὁ ὑπηρετῆς καταρομαγμένος, ἔτρεξε στὸν κύριό του νὰ τοῦ ἀναγγείλῃ, ὅτι ὁ ἐπισκεπτῆς ἐπέμενε...

— Πῆξ τὸν πᾶς πέθανε! φώναξε ἔξω φρενᾶν ὁ Μπωτρώ.

Σὲ λίγο, ὁ ὑπηρετῆς ἀκόμα πρὸ τρομαγμένος ἀπὸ πρὶν, ξαναπῆγε μέσα καὶ τοῦ εἶπε:

— Κύριε! Κύριε! Ἐρχεται νὰ σὰς δώσῃ τὸν... τελευταῖον ἀσπαρμόν!

Τὰ βήματα τοῦ ἐπισκεπτοῦ ἀντιχοῦνον πραγματι κατὰ δρόμο. Ὁ Μπωτρώ μέλις ῥόφτωσε νὰ πῆσῃ σ' ἕνα κρεβάτι καὶ νὰ ριξῇ ἕνα σεντόνι ἐπάνου τοῦ γιὰ νὰ προσποιηθῇ τὸν πεθαμένο... — Ἐπειτα ἀπὸ ἕνα λεπτὸ, ὁ δήμαρχος μπῆκε μέσα, γονάτισε κοντὰ στὸ κρεβάτι καὶ δὲν ἔβγαλε, παρὰ ὕστερα ἀπὸ... τρεῖς ὄρες, ἀφοῦ προηγουμένως ἔφαλε ὁλόκληρη τὴ νεκρὸσμη ἀκολουθία, τὴν ὅποια ἤξερε ὁ ἀφιλότιμος ἀτ' ἔξω! ***

Στὴν Ὁρλεάνη ζοῖσαι κάποτε κάποιος Λέ Πελλετιέ, ὑπόδειγμα ἀρετῆς καὶ καλοσύνης. Ὁ Λέ Πελλετιέ αὐτὸς, ἀφοῦ σπατάλησε ὅλη τὴν περιουσία του σὲ διάφορες ἀγαθοεργίες, τριγυρῶς κατὰ κατοικήματα καὶ στὰ σπίτια διαφόρων πλουσίων καὶ τοὺς ζητοῦσε ἐλεημοσύνη γιὰ τοὺς πτωχοῦς. Ἐνα πρωί, ἀκολουθώντας τὸ σύστημά του αὐτὸ, ἐπῆγε καὶ στὸ κατάστημα ἐνὸς Ὀμπρετό, τοῦ πρὸ πλουσίου, ἀλλὰ καί πρὸ φιλαργύρου συγχρόνου ἐμιτόρου τῆς Ὁρλεάνης.

— Κύριε Ὀμπρετό, τοῦ εἶπε, δὲν θὰ μοῦ δώσετε κ' ἔσσει κατὶ γιὰ τοὺς ἐφίλους μου;

— Ὅχι σήμερα, κ. Λέ Πελλετιέ, τοῦ ἀπάντησε ἔξω ὁ Ὀμπρετό.

— Εἶμαι βέβαιος πᾶς δὲν θ' ἀπαντοῦσατε ἔτσι, ἀν ἔξαρτε γιὰ ποῖον ἔρχομαι νὰ ζητήσω τὴ συνδρομὴ σας, ἐπέμενε μὲ τὸ μελιχλοῦς του ὁ Λέ Πελλετιέ. Πρόκειται γιὰ μιὰ φτωχὴ μητέρα ποῦ δὲν ἔχει οὔτε ἕνα κοινὸ γιὰ νὰ τυλιχθῇ τὸ νεογέννητό της...

— Σὰς εἶπα, ὅτι δὲν μπορῶ...

— Ἡ γεννωμορφροσνὴ σας θὰ σώσῃ ἰσως μιὰ γυναῖκα φρονήμη καὶ τιμὰ ἀπὸ τὴν ἀτιμία...

— Ἀρῆστε με ἤσυχον, ἔλεος πάντων! φώναξε θυμωμένος ὁ φιλαργύρος. Καί, γυρῶντας τὴν πλάτη στὸν Λέ Πελλετιέ, μπῆκε στὸ ἰδιαίτερο τοῦ μαγαζιῶ του.

Ὁ Λέ Πελλετιέ ὅμως τὸν ἀκολουθῶντας κ' ἐκεῖ, ἐξακολουθώντας νὰ τὸν παρακαλῇ. Ὁ Ὀμπρετό τότε, θέλοντας νὰ τοῦ ξεφυγῇ, ἀνέβηκε ἀπὸ τὴν ἐσωτερικὴ σκάλα στὸ σπίτι του. Μὰ ὁ Λέ Πελλετιέ τὸν ἀκολουθῶντας κ' ἐκεῖ, Ὁ Ὀμπρετό κατέφυγε στὴν κοῦζίνα. Ἀπὸ κοντὰ τὸν ὅμως ὁ Λέ Πελλετιέ... Ἐξω φρενᾶν τότε ἀπὸ τὸ κακοῦ του, ὁ Ὀμπρετό ἐγένετο ἀπότομα καὶ τὸν ἐμπάτισσε.

Ὁ Λέ Πελλετιέ ὅμως, χωρὶς νὰ ταραχτῆ διόλου, εἶπε χαμογελώντας:

— Αὐτὸ ἦταν γιὰ μένα!... Γιὰ τοὺς πτωχοῦς μου τώρα τί θὰ μοῦ δώσετε;...

